

Свято першого дзвоника

На майданчику шикуються діти. Звучить музика.

Ведуча. Крокує час по світу швидкоплинний,
Несе хлоп'я веселе на плечі,
То Вересень відвідав Україну –
Приніс в кишені Осені ключі.

Ведучий. Ключів тих чудернацьких не злічити:
Одних лиш журавлиних тисяч п'ять,
Ключі від неба, від метеоритів –
І всі вони дзвенять, дзвенять, дзвенять!

Ведуча. У передзвін той радісний осінній
Вливається і наш дзвінок шкільний.
Він провіщає добру переміну –
Навчальний рік до нас прийшов новий.

Ведучий. Вартові казкового літнього царства вчора уночі здали свої пости вартовим
осені. Тепер їм цілих три місяці, аж до зимових холодів, нести нелегку
службу. Працьовита красуня-осінь відсьогодні береться до роботи, бо ж на
шкільному порозі стоїть новий навчальний рік. Тож доброго ранку тобі,
рідна школо.

Ведуча. Ми всі добре пам'ятаємо, з яким нетерпінням чекалося останнього дзвоника,
щоб відпочити від шкільних занять. Але травневе нетерпіння ніщо у
порівнянні з нетерпінням вересневим. Адже стільки всього – цікавого і
захоплюючого – трапилося цього літа. І з ким же ділитися побаченим і
почутим, як не зі своїми шкільними друзями?

Ведучий. Та найгостріше вересневу нетерплячку відчувають зараз наші наймолодші
друзі – без п'яти хвилин першокласники. Вони хвилюються і радіють, бо ж
сьогодні настав той знаменний день, коли вони по праву зможуть називатися
школярами.

Ведуча. Ми чекаємо вас, дорогі наші маленькі друзі. Хай ваш крок у Країні Знань буде
твердим і впевненим!

Ведучий. У квітах осінніх барвистих
Ще літа палає вогонь,
І падають зорі іскристі
В тепло розпростертих долонь.

Ведуча. Вам небо ті скарби безцінні
Сьогодні у руки дає,
Всміхнися, моя Україно,
Ти бачиш майбутнє своє!

Звучить марш. Першокласники виходять на подвір'я і шикуються.

Ведуча. Цей день вже завтра стане історичним –
День квітів, щастя, першого дзвінка.
Моя Вкраїно, земле віковична!

У світі ти лише одна така.

Ведучий. В минулому страшні віки наруги.

Я п'ю наснагу, міць незламну п'ю

З джерел твого нескореного духу,

Бо я під рідним прапором стою.

Звучить Гімн

Ведуча. Слово для привітання надається директоріві школи.

Ведучий. День Знань святкує вся країна. Мільйони дітей в цей день повертаються в рідну школу у радісному передчутті нових відкриттів, нових вражень. Та найбільш трепетним є цей день для наших першачків. Адже для них це черговий крок у нове невідоме життя. Чаклун ПершOVERесень змахне своєю чарівною паличкою, і наші схвильовані дошкільнята перетворяться на справжніх школярів. Але це станеться згодом, після першого у їхньому житті уроку. А поки що послухаємо їхні дзвінки голоси.

Виступ першокласників

Ми – малята-дошкільнята –

Були вчора ще такі.

Ми вже нині школярата –

Гарні, спритні і меткі!

Ти прийми нас, рідна школо,

Будем чемні учні ми.

Стань нам другим рідним домом,

Обгорни усіх крильми.

Ми – маленькі й дуже жваві,

Хочем бігати і гратись.

Час прийшов серйозній справі –

Будемо старатись!

Осінь знову нам готує

Переміну у житті.

ПершOVERесень дарує

Всім дзвіночки золоті.

Друже мій, не будь лінивий,

Рано-вранці нині встань.

Ці дзвіночки особливі

Поведуть в Країну Знань.

Хай собі привчиться кожен

До закінчення весни:
Запізнитися не можна –
Спробуй потім дожени.

Ні, уроки пропускати –
Я скажу вам – просто гріх.
Плаче мама, сварить тато,
А бабусю душить сміх.

Я збирався в школу дома,
Лиш прокинулись півні.
Вся родина, всі знайомі
Нині заздрили мені.

Тато з мамою – не діти,
А цілком дорослі люди.
Я їх можу зрозуміти.
Школа наша – просто чудо.

Книжечко Букварику,
Ти найкращий в світі,
Добрим стань товаришем
Всім хорошим дітям.

Заспівала пташка зрання,
Це до школи час.
Дзвоник кличе до навчання,
І радіють всі за нас.

Я любитиму науку –
Це ж до мудрості дорога.
Візьму книгу я у руку,
Стану людям у підмогу.

Прочитаю в ній про світ я
І заморські далі,
Може, зірку я відкрию
І отримаю медалі.

Ведуча: Що не кажіть, а перший похід у школу – справа мало не героїчна. Одвічне питання «Як воно там?» – хвилює багатьох. І не всі потенційні школярі переступають поріг храму науки без страху. Буває, старші товариші такого про школу нарозказують, що хоч бери й не ходи туди зовсім. І не має ніякого значення – простий ти собі учень чи казкова принцеса.

Сценка „Несміяна збирається до школи”

Автор. Ось ви казочку послушайте. Жила собі, була собі на білому світі царівна.

Несміяною звали. Ну, не сміялася дівчинка ні з чого і все тут. Така от була в неї патологія. І ось настав час Несміяні іти... ні-ні, зовсім не те, що ви собі подумали – не заміж, упаси Боже, куди ж дитині заміж? – до школи настав час іти. І що тут почалося. плач у королівстві день і ніч стоїть! Стали приходити до королівського палацу гості – знайомі і близькі та й незнайомі і незвані, щоб дівчинці пораду-розраду подати, сліз потік зупинити, бо на городах бараболя сохла, а в корів молоко кисло. Біда та й годі. Першим прибіг Коцій Безсмертний.

Коцій Безсмертний. Ти, принцеско, до школи не йди. Там страшно... Всі сидять по класах і гризуть граніт науки! Граніт! Ти подивись на мої зуби. Бачиш? Всі повилітали і стерлися! Ось як гриз!! А дивись далі: всох весь від тієї науки... Шкіра і кості лишилися. Курити почав. *(Принцеса плаче ще сильніше)*. Принцеско, мене на конкурси краси не беруть, а в легкових машинах на переднє скло вішають, щоб всім страшно було!

Несміяна. Ой, бідненькі наші даїшники! Їм же дуже страшно на тебе дивитися!..
(Захлинається сльозами).

Коцій Безсмертний. А мене пошкодувати нема кому... Не йди, кажу тобі, до тієї школи!

Коцій махає рукою і йде геть.

Автор. Не встиг Коцій зникнути, як з'явилася принцеса Непосидеса з сусіднього королівства. Вона часто до Несміяни забігала, але після її неофіційних візитів рівень води в річках піднімався щонайменше на метр. Тато-король, знаючи таку okazію, принцесу Непосидесу велів своїм слугам до палацу не пускати, але та все-таки якось прорвалася.

Принцеса Непосидеса. Несміяночко, привіт. Кажуть, що тебе до школи збирають. Це правда? *(Несміяна киває)* Не йди – моя тобі дружня порада. Я вчора фільм бачила про школу. Це просто жах! Там вчителька міс Тренчбул схопила одну дівчинку за кіски і я-аак закине в небо! А вона летить і ледь-ледь на гострий паркан не падає. Якби не я, то впала б точно.

Несміяна. А що ти зробила? *(Схлипує)*.

Принцеса Непосидеса. А я один край телевізора підняла, щоб та дівчинка не зачепилася. Отак. То ти підеш чи ні до тієї школи? Якщо надумаєш, то бери хоча б десятеро солдатів для охорони, каску обов'язково і газовий балончик. Ну, все, я побігла.

Несміяна плаче ще дужче.

Автор. А потім прибігла Попелюшка.

Попелюшка. Ваша високосте, не слухайте Коція! Обов'язково збирайтеся до школи! Вже! Негайно! Там чудово-пречудово! Багато діток, всі охайні, чистенькі! А ще там є дуже розумна і гарна пані. Називається вчителькою. Вона розповідає надзвичайно цікаві речі і навчає корисному. Подивіться на мою сукню! Це вчителька показала, як зробити викрійки, які кольори підібрати, як пошити. А ще я вмію співати, танцювати, декламувати вірші. Але – найголовніше – я вмію грамотно писати, і жоден принц не посоромиться взяти мене за дружину! Ось так! Так що ви часу не гайте, а до школи збирайтеся! Годі вже сльози лити! Кажуть, вчора на Стріпі знову дамбу прорвало.

Автор. Тут мимо королівства якраз Іван прогулювався. Не дурень. Зовсім ні, а звичайний учень п'ятого класу. І не сам, а... неправильно ви подумали. Іван не курить і не п'є. З хорошими друзями прогулювався Іван – з книгами, що розуму навчають і від злого відвертають. Та й вирішили вони всі зайти до палацу. А, може, чим і підсоблять.

Іван. Доброго здоров'я тобі, королівно.

Принцеса. Ти хто?

Іван. Я – Іван!

Принцеса. Дурень?!

Іван. Ну чому як Іван, то відразу дурень? Ти тільки подивись, яких друзів я тобі привів! Ось це – Граматика. Вона навчить тебе грамотно писати. А це – Математика. З нею у тебе не буде проблем при рахуванні і розв'язуванні задач. А це – Історія. Вона розкаже тобі не тільки про твоє королівство, а й про багато інших держав, їхніх правителів і звичаї.

Принцеса. І багато в тебе таких друзів?

Іван. Багато. А хочеш, вони і твоїми друзями будуть?

Принцеса. Хочу, але як бути з гранітом? *(Знову заливається сльозами).*

Іван. З яким ще гранітом?

Принцеса. Ну, з тим, що діти в школі гризуть. Он Коцій показував мені свої зуби. Тобто їхню повну і часткову відсутність, а ще – свої кості. Казав, що то його наука так висушила.

Іван. Що ти його слухаєш! Зуби поламав, ба козинаки любить гризти, а худий від цигарок!

Принцеса. *(припиняє хлипати, але ще не сміється)* А у школі вчителька міс Тренчбул є? Тільки чесно.

Іван. Марія Іванівна є, Світлана Євгенівна є, Людмила Богданівна є, а ніякої міси я не знаю.

Принцеса. І що, дітей там ніхто за кіски не хапає і в небо не кидає?

Іван. Ще не бачив жодного разу.

Принцеса починає сміятися. Далі сміється сильніше і сильніше. Просто регоче.

Автор. Ось так принцеса Несміяна перестала нарешті лити сльози і засміялася. Це було великою Івановою перемогою. По-перше, у королівстві припинився нарешті потоп. А по-друге, Несміяна таки пішла до школи. І на одну хорошу ученицю першого вересня стало більше. Бачили ю ви, як директор тішився, бо з двох класів сформували цілих три. Тішився тато-король, який цілих шість, а то й усі сім годин тишею насолоджувався. А вчилась дівчинка, я вам скажу, дуже добре і в майбутньому стала мудрою і справедливою королевою.

Ведуча. Сьогодні ми запрошуємо до слова найстарших учнів нашої школи. Вони провчилися в цих стінах 10 років. Вони вже доволі досвідчені і мудрі, знають найпотаємніші таємниці рідної школи. Цей рік для них останній. І, звичайно, їм є що побажати своїм наймолодшим друзям. Отож слово одинадцятому класові.

Виступ одинадятикласників

Ми прокинулися на осінній землі,
А ще вчора нас тішило літо.
І, немов моряки на свої кораблі,
Знов до школи вертаються діти.

Капітани цей день добрих мрій і надій
Вже записують у бортжурнали;
Щоб вести кораблі через море подій,
Стернові вже чекають сигналу.

Вам у школі чудовій рости і рости,
Ну а нам незабаром рушати.
Хай попутні вітри поведуть до мети
Моряків молодих і завзятих.

Хай в житейських морях котить хвилі страшні
Доля наша і добра і строга,
Не забудемо ні наяву, ні вві сні
Про шкільні найдорожчі пороги.

Ведуча: Ще, напевно, від часів Запорозької Січі повелося називати людей, зайнятих спільною справою, однокашниками. Тому ми хочемо, щоб і наші сьогоднішні першачки влилися у нашу дружну шкільну родину. І нехай ця ложка шкільної каші додасть вам, дорогі першокласники, сили і наснаги до навчання, чуття єдності з усім шкільним товариством.

Музика. Одинадцятикласники вручають подарунки першокласникам і годують кашею.

Клятва однокашників.

Ведучий. Клянемося любити рідну школу і поважати своїх вчителів.

Всі. Клянемося!

Ведуча. Клянемося добре вчитися і не прогулювати уроки.

Всі. Клянемося!

Ведучий. Клянемося бути вірними і надійними друзями: не ображати однокласників, поважати одне одного і підтримувати у складних життєвих ситуаціях.

Всі. Клянемося!

Ведуча. Клянемося ділитися з друзями сокровенним і ніколи не видавати чужих таємниць.

Всі. Клянемося!

Ведучий. Клянемося пам'ятати своїх однокласників усе життя, завжди допомагати їм і радіти за них.

Всі. Клянемося!

Ведуча. Клянемося бути вірними великій шкільній родині, старшим друзям і вчителям, рости і мужніти на славу України.

Всі. Клянемося!

Ведучий. Сьогодні ми приймаємо вітання з початком навчального року від гостей нашого свята. З Божим благословенням звертається до нас отець....

Виступи гостей.

Ведуча. За лісами, за горами
На кленовому листку
Вже друкує телеграму
Літу Осінь нашвидку.
Що готова вирушати:
Запрягла четвірку хмар,
І пошив їй гарні шати
Добрий дядько Календар.

Ведучий. І що Вересень поїхав
На осінньому коні
Розставляти хмари-віхи
У небесній вишині.
Має він роботи досить,
В цей такий гарячий час,
Бо дзвінком срібноголосим
Кличе він дітей у клас.

Ведуча. З початком нового навчального року, дорогі друзі! Ми бажаємо вам усім – учням, вчителям і батькам – творчої наснаги, наполегливості і великого терпіння! Нехай новий рік у Країні Знань буде для вас успішним і радісним!

Ведучий. І хоч осіннє сонце ще гаряче,
Вже дні за обрій літо повели.
В душі школярській ніє нетерплячість –
Коли за парту сядемо? Коли?!

Ведуча. Душа і тіло знову прагнуть дії,
Струна думок натягнута бринить.
А звук у серці дзвоника вже зріє,
Ще тільки мить – і з вуст його злетить.

Ведучий. Дзвени, мій дзвонику, на цілий білий світ
У цю погожу вересневу днину.
Країна Знань тобою шле привіт
Шкільній веселій і міцній родині!

Ведуча. Право розпочати першим дзвоником новий навчальний рік надається учениці першого класу

Ведучий. На цьому свято першого дзвоника оголошується закритим!

Звучить Гімн. Одинадятикласники беруть дітей за руку. Перша вчителька спереду веде одного з першокласників. На фоні негучної музики слова ведучої.

Ведуча. Широкий світ любові і добра
Чекає на шкільному виднокрузі,
Віднині ви – не просто дітвора,
Віднині ви – для школи вірні друзі.
Тож хай ваш крок рішучістю дзвенить,
Росте і кріпне вчитися бажання,
Запам'ятайте ж ви цю світлу мить –
Щасливу мить родинного єднання!

Втікач

Сценка до Свята першого дзвоника

Зайчик, Лисичка і Білочка помічають хлопчика, який гуляє лісом.

Білочка. Ой, а хто це там по лісу тиняється?

Зайчик. Може турист який або грибник від стада відбився. Хто їх там розбере?

Лисичка. Твоя правда, Зайцю: терорист або грабіжник.

Білочка. Та який терорист!.. Тьху, турист, який грибник! Він же ні рюкзака, ні кошика не має! *(Виразно дивлячись на Лисичку)* Бомби, до речі, теж. Але він таки дуже підозрілий тип. Он мотузочки з вух звисають, а в руках вогник світиться.

Зайчик. От ми його зараз і попитаємо, хто він такий... Гей, прошу пана туриста! А що це ти тут блукаєш?

Школяр *(вражено).* О, заєць розмовляє! Гаплик мені з тими комп'ютерними іграми.

Білочка. Я теж вмію розмовляти.

Лисичка. І мені ще мову не відняло.

Школяр. І білочка тут. І лисичка! Все ясно: біла комп'ютерна гарячка. А мене ще нині тато з мамою до школи посилали.

Зайчик. Заспокойся ти, інвалід шкільної праці. Чого до лісу припхався, коли всі люди на перший дзвоник до школи пішли?

Школяр. А що мені в тій школі робити? Читати-писати вмію, комп'ютер знаю – чого ще людині треба? Буду відтепер жити в лісі, відпочивати від шкільної каторги.

Білочка. Кажеш, читати вмієш? Ану прочитай, що на цій стежці написано.

Школяр. Та нічого тут не написано. Стежка як стежка.

Білочка. Помиляєшся. Тут написано, що двадцять п'ять хвилин тому стежкою проходив голодний ведмідь.

Зайчик. А дві години тому лисиця винюхувала мої сліди.

Лисичка. І таки знайшла того стрибуна між іншим.

Школяр. І що, все оце тут написано?

Зайчик. А чого б нам тебе дурити?

Школяр. Гм... треба подумати... *(чухає потилицю)* А де це ви людської мови навчилися?

Білочка. Ми, між іншим, звірята грамотні, у лісовій школі вчимося.

Лисичка. Я цього року в третій клас пішла.

Школяр. Ха, лісова школа! І які ж там предмети вивчаєте?

Білочка. Слідознавство, іноповітряну та іноводну мови...

Лисичка. Кольорознавство і звуконаслідування...

Зайчик. Деревометрію, ягодографію, грибологію, фізкультуру, працю...

Школяр. Оті два останні предмети я теж у школі вчив.

Білочка. Слухай, а ти в лісі заблукати не боїшся? Він у нас дуже великий.

Школяр. І що? У мене є дуже класна річ, називається джи-пі-ес-навігатор. Він мене виведе.

Зайчик. А де ти жити збираєшся?

Лисичка. У нас тут, між іншим, готелів нема.

Школяр. Зроблю собі хатинку.

Білочка. Їсти що будеш?

Школяр. Гриби. Мені джи-пі-ес покаже, де збирати.

З'являється Осінь.

Осінь. Доброго дня, мої любі звірятка. А що це робить у лісі цей молодий чоловік?

Тобі хіба не пора до школи? Сьогодні ж перше вересня.

Білочка. А він не хоче до школи йти, каже, що й без неї достатньо грамотний.

Зайчик. Джи-пі-есом своїм вихваляється.

Лисичка. Погрожував, що буде в лісі жити.

Осінь. Серйозна хвороба. Доведеться трохи почекати.

Школяр. Блін! Акумулятор здох. І як же я тепер буду без нього? Пропав я.

Білочка. А хочеш, ми тебе виведемо звідси?

Зайчик. Тільки ти пообіцяй нам, що повернешся до школи. А то якось дико у дикому лісі дику людину зустріти.

Лисичка. І нам, до речі, теж до школи пора.

Школяр. Та добре вже, виводьте. А то вечір скоро, а я темноти боюся.

Осінь. А школи не боїшся?

Школяр. Темнота страшніша.

Осінь. Це правда. Темнота набагато страшніша, ніж найтемніший ліс. А у школі ви знайдете світло знання, яке осяватиме ваш життєвий шлях і додаватиме сили в дорозі. Вітаю вас зі святом, дорогі друзі. І нехай цей день стане гарним стартом на вашій нелегкій дорозі, що веде Країною Знань до вершин мудрості. Щастя вам і успіхів!

Злидні на кордоні

Сценка до Свята першого дзвоника

Прикордонник: Ваші документи, громадяночко.

Криза: Будь ласочка.

Прикордонник: Ага, то ви, значить, і є Криза? А це ваші діточки?

Криза: Мої найдорожчі. Доця Злидня і мій меншенький – Злидничок.

Прикордонник: Де були?

Криза: Та всюди. Але вирішили ще й на Україну подивитися.

Прикордонник: І що вам тут робити, не розумію? Картопля в нас, Богу дякувати, родить. Свині підростають. Ви, паанунцю, без роботи лишитесь.

Криза: Ой не кажи, служивий. Тут такі добрі люди: і уряд і парламент. Не дадуть мені, бідолашній, пропасти.

Прикордонник: І куди ж ви плануєте податися?

Криза: Та куди ж? Казали мені наші туроператори, що у вас окрім картоплі і підростаючих свиней ще є дуже гарне місце, де я ще не бувала: школа.

Прикордонник: Слухайте, вас надурили. В українській школі криза триває від початку 90-х! Проблем не перелічити: нові програми – раз, грошей вічно не вистачає – два, діти читати книжок не хочуть – три...

Злидня: Мамусю, а можна я теж до школи піду?

Криза: Яка школа? На поле і до хліва! А на вихідні – до парламенту. Треба, доню, працювати.

Злидня: Ага, а Злидничок до школи піде, буде на комп'ютері бавитися. Так нечесно!

Криза: Та чого ж нечесно? Ти вже велика. Для чого тобі та наука? Будеш на свіжому повітрі...

Злидничок: Будеш на свіжому повітрі. Бе-бе-бе! А я до школи, а я до школи!

Злидня: Я його зараз приб'ю!

Криза: Не сваріться, діточки. Україна дуже багата країна. Тут вже тисячу літ крадуть і все ніяк докрасти до кінця не можуть.

Злидничок: Мамусю, а що я буду в школі робити?

Криза: Як що? Будеш вчителям помагати. Директорові.

Злидничок: А хіба він мене до свого кабінету пустить?

Криза: А ти гарно попроси. Просьба мур пробиває.

Злидня: Тараном мури пробивають. Тараном! От же темнота. До речі, зараз у школярів свято першого дзвоника. Вчителі собі першачків наwerbували в рекрути. Будуть вчити.

Криза: Пане прикордоннику, то, може, ми підемо? Ставте нам візу скоріше.

Прикордонник: Вибачайте, панунцю, але я вас пропустити не можу. Ви дітям будете заважати вчитися. Де-де, а в школі нестачі свіжих знань ніколи не спостерігалось.

Криза: Ну хоч меншенького до школи пустіть, а то буде по автобусах копійки жебрати.

Прикордонник: Вашого меншенького ми заберемо в дитячий будинок. Там за ним приглянуть, а вам, дороженькі, візи не бачити. Йдіть собі.

Криза: Нічого, доню, ми урядовим літаком сюди прилетимо.

Прикордонник: Дорогі першокласники, запам'ятайте, що найбільший людський скарб – це знання у ваших головах і добре серце в грудях. З таким багатством не страшна буде ніяка криза і ніякі злидні.

Нещасні діти

Сценка до Свята першого дзвоника

Двоє хлопців скаржаться один одному про свої проблеми. Третій стоїть осторонь.

Глухий. Ти чого такий засмучений?

Сліпий. Старша сестра дістала. Я її прошу: розкажи казку, а вона затуляється від мене книжкою і починає розказувати всяку всячину.

Глухий. Книжкою затуляється? А-а! Знаю! То така штука з паперу. На ній палички і гачечки намальовані... Букви називаються. З них ще слова можна складати... А ти відбирати книжки не пробував?

Сліпий. Пробивав. Сестра лається, каже, що я дурень. Вона нібито без книжки не може вигадувати отих історій.

Глухий. Та кажу ж тобі, що з тих закарлючок слова можна складати!

Сліпий. Насміхаєшся. Я ніяких слів там не бачив. Патички вони і є патички.

Глухий. Погані справи, хоча у мене проблема гірша: я нічого не чую.

Сліпий. А то як?

Глухий. А отак: телевізор влючу, то там одні і ті самі фільми, одні і ті самі реклами, одні і ті самі пісні. Нічого нового. Не чую, одним словом.

Сліпий. Слухай, а чого Михась нічого не каже?

Глухий. А він німий.

Сліпий. Німий? Він що, говорити не може?

Глухий. Може, але не знає, як який звук вимовляти. Через те і не пробує.

Сліпий. А ти звідки знаєш?

Глухий. Він мені записку написав. *(показує аркушик паперу).*

Сліпий. Та то самі гачки! Я тут нічого не бачу!

Глухий. А я тебе не чую. Що ти сказав?..

З'являється Королева Країни Знань.

Королева Країни Знань. Доброго дня, хлопці.

Глухий. Що вона сказала?

Сліпий. Привіталася.

Королева Країни Знань. Чого такі сумні?

Сліпий. Та так... дрібниці.

Королева Країни Знань. А не хочете до школи піти?

Сліпий. Чого ми там не бачили?

Королева Країни Знань. Там вас від усіх ваших болячок вилікують.

Глухий. Шо вона каже?

Сліпий. Каже, що можуть нас вилікувати.

Глухий. Де?

Сліпий. В школі.

Королева Країни Знань*(підходить до Німого і щось йому тихенько пояснює).* А тепер скажи щось.

Німий. Абракадабра, абрикос, аберація, абстракціонізм, абстиненція...

Глухий. Шо він каже?

Сліпий. Словника переказує.

Глухий. Напам'ять?

Сліпий. Ага.

Королева Країни Знань. А за вас, хлопці, візьмуться інші вчителі. У школі стільки всього цікавого, що ви не уявляєте.

Глухий. А є у школі щось таке, чого я не чув?

Королева Країни Знань. Звичайно, є. Там щодня можна щось нове почути. Школа для того й існує.

Сліпий. І гачечки розуміти навчите?

Королева Країни Знань. Аякже! Це ще у першому класі робиться!

Німий. А що ще у школі можна робити?

Королева Країни Знань. Вчитися, розважатися, гратися у різні ігри, працювати для свого задоволення, розкривати свої таланти!

Німий. Мій старший брат казав, що у школі концерти організовують, кіно знімають, спортивні змагання проводять.

Королева Країни Знань. Правду казав твій брат. *(Звертається до першокласників)*
Дорогі першокласники, пам'ятайте, що не тільки від учителів, а й від вас залежить, чи будуть ваші шкільні роки цікавими, змістовними і радісними.
Успіхів зичимо вам і натхнення до навчання!

Зима і Відлига

(Новорічна сценка для 5 класу)

Автор. Коні Вітру б'ються-рвуться –
З місця зрушитись ніяк,

Екіпаж Зими в багнюці,
Серед поля мов заляк!
Що тепер Зимі робити,
До якого ворожбита
Їй за поміччю іти?
Порятунок де знайти?

Морозенко. Не трудіть даремно ніжки,
Зимо, я вам підсоблю.
Крижану міцну доріжку
По багнюці простелю.

Зима. Красно дякую, Морозе.
Щось відлигою конозить –
Заспокоїтись їй зась.

З'являється Відлига. Вона задоволена своєю роботою, аж тут помічає Зиму і Морозенка.

Відлига. Ти тут звідки узялась?
Їдь до дідька в Антарктиду!
Зовсім вже на маєш встиду.
Бідна Осінь ледве клига!..

Зима. Перепрошую, Відлиго,
То не Осені пора.
Зачекалась дітвора
На сніги і на морози...

Відлига. Що це ти таке морозиш?
Подивись на календар!
Місяць жовтень не скінчився,
А уже Мороз прибився.
Ти дальтонік, дідугане?
Ще міняти віз на сани
Не пора, ой, не пора...

Морозенко. Зимо, що то за мара?
Та хіба б я помилився?
В інтернеті ж подивився!

Зима. Так, Відлиго, дай нам спокій,
Чуєш ці веселі кроки?
Рік новий іде до нас!

Відлига. Рік новий? То ж просто клас!
Кажеш, грудень вже минає?
Що робити, я не знаю.

Морозенко. Йди, до свят причепурися!

Відлига. Ти до праці он берися.
Все, побігла, скоро буду.
Новий рік – то просто чудо!

Відлига біжить за ялинку.

Морозенко. Що ж, сідайте знову в сани,
Дорога моя ви панно.
Я все виправлю нараз.
Чари-бари, карабас!

Морозенко махає рукою, і Зима береться до роботи.

Зима. Хуго, Віхоло, Завіє,
Пане Вітре-Вітровію!
Всі до мене ви прийдіть –
Снігом землю застеліть.
Після праці нелегкої
Треба їй лише спокою.

Морозенко. Ой, як гарно навкруги:
Білі хмари і сніги.
Білий двір і біла хата –
Можна свято зустрічати!

Зима. От і добре, мій морозе,
Як там спиться літнім грозам?

Морозенко. Сплять, сердешні, натомились,
Снігоковдрою накрились.
Будуть снитись грозам сні
Аж до самої весни.

Зима. Що ж, і нам пора рушати –
Будем разом святкувати!

Зима і Морозенко виходять.

Новорічні придибенції (Новорічна сценка для учнів 7-9 класів)

Двоє піратів грають у кості. Виходить Баба Яга.

Баба Яга. Здорові були, хлопці! Яким вітром до нас занесло?

1 пірат. Попутним!

2 пірат. Сто тисяч морських чортів і одна морська відьма! Та це ж, якщо мені не бреше
моє єдине око, сама Баба Яга Костяна Нога!

Баба Яга. Не костяна, а фібергласова. Це по-перше. І не сама я, а з Лісовиком живу. Це
по-друге. А ти, певно, інвалід піратської праці Джон Сільвер Дерев'яне
Копито?

1 пірат. Не інвалід, а ветеран. І взагалі – тричі герой. То що ти від нас хотіла?

Баба Яга. Є одна пильна справа...

2 пірат. Не, за пильну справу ми не беремося. Думаєш, чого я в пірати пішов? Та щоб
воду щодня мати, а ти нам пропонуєш пилюку ковтати!

Баба Яга. Слухай, Іванку, – можна я тебе так буду називати, а то «Джон» занадто
офіційно, та й мені звичніше, – де ти такого напарника шустрого знайшов?
Не у москалів часом?

1 пірат. Як здогадалася?

Баба Яга. Бо тільки москаль може зрозуміти слово «пильна» як брудна, а не термінова
робота.

2 пірат. Бабка, а ти не націоналістка случайно?

Баба Яга. Ти, хлопче, зовсім з глузду з'їхав, що Бабу Ягу про національність питаєш.
Та в мене прабабуся – українка, прапрадідусь – індусь... тьфу! хотіла сказати
«індус» та ще й йог, дядько – татарин, а тітка марійка. Ну, не ім'я, а
національність така... Тю на вас, забили мені баки своїми дурницями. А мені
ж треба естафетну паличку Старого Року роздобути!

1 пірат. Ми не проти, але сама знаєш, піратські послуги не дешеві.

Баба Яга. Чим візьмете? Маю доляри, піастри, керенки.

1 пірат. Що за питання? Звичайно ж, піастрами!

2 пірат. Ну-ну, то як той твій Старий Рік виглядає?

Баба Яга. Ой, та то я його виглядаю, а не він мене... Ну, він такий бадьоренький, шустрий і в руці паличку тримає. Естафетну. Хлопці, зловіть його, бо пропаду...

1 пірат. Гроші на бочку.

Баба Яга. А без бочки ніяк не можна?

2 пірат. Чи ти здуріла? Бочка має бути і крапка. Який пірат без бочки?

Баба Яга. Хлопці, не вар'юйте, для чого вона вам?

2 пірат. Лимони квасити, а то ще цингу підхопимо.

Баба Яга. Ось вам гроші. Купите собі бочку, яку захочете, а в мене тільки ступа. І я не збираюся вам її віддавати, бо я на ній до магазину літаю.

1 пірат. А я тобі про що торочу? Казав же тобі – гроші на бочку. Тобто давай.

Баба Яга. То он ви про що. А я стара дурна думала, ніби ви хочете, аби я вам пістри на бочку поклала. Думаю, очманіли в тому морі мої піратики чисто.

1 пірат. Проблема взаєморозуміння між людьми, особливо, якщо один із них пірат, існувала завжди. Бабуля, гуляй, а ми роботу зробимо. Можеш за годину навідатися.

Баба Яга. Філософ.

Баба Яга йде.

1 пірат. Шукати нікого не будемо, бо як казав сам великий Ньютон, сила земного тяжіння зробить свою справу без нас. А нам тільки й треба, що знайти гарне місце для засідки.

2 пірат. То, може, той самий Ньютон, котрий закони Кеплера придумав?

1 пірат. От ти тупий! Якого ще Кеплера? Затям собі: Ньютон придумав закон Архімеда! Я, щоб ти знав, навіть маю його книжку з автографом. Фізика називається.

2 пірат. Класно. То, кажеш, Ньютон велить нам сидіти на місці, а Старий Рік сам прибіжить?

1 пірат. Точно. Ну що, пограємо у морський бій? Але якщо ти ще хоч раз потопиш мій флагманський корабель, я тебе придушу.

Готуються грати морський бій. Тим часом з'являється новий персонаж.

2 пірат. Хтось біжить. О, і паличку в руці має... Стій! Хто такий?

Бігун. А тобі що до того?

1 пірат. Ти – Старий Рік?

Бігун. Дмитро Іванович Страхопуд.

2 пірат. Брешеш, у тебе в руках естафетна паличка, значить ти – Старий Рік.

Бігун. А ви, хлопці, певно, з дурдому втекли? Так? Чи кіно яке знімаєте?

1 пірат. Паличку віддай і біжи собі.

Бігун. Вам палок в лісі забракло? А чим я від вовків буду відбиватися?

Чується виття.

2 пірат. Зле, що ми Баби Яги забули спитати, як та естафетна паличка має виглядати.

Бігун. Та вже ж не так, як моя гарагуля.

Вовки виють ближче, пірати ховаються під ялинкою, а бігун зникає. Натомість з'являється лижник.

1 пірат. Стій! Ти – Старий Рік?

Біатлоніст. Біатлоніст.

2 пірат. Віддай паличку.

Біатлоніст. Ще чого! Відійдіть, а то вистрілю!

1 пірат. Думаєш, ми не маємо чим стріляти!.. *(До свого товариша)* Де наші пістолети?

2 пірат. Блін!.. Забув на шхуні. Що тепер робити?

1 пірат. Хай собі йде, бо здається мені, що то не Старий Рік. Замолодий він для старого.

Біатлоніст зникає. Замість нього виходить дивний суб'єкт у шарфі і з записничком у руках.

1 пірат. Стій! Хто такий?

Поет. Я – поет...

2 пірат. Ага – називаюся Цветік. Ти з якого дурдому втік?

Поет. Та як ви смієте мене психом обзивати?!

1 пірат. А ти віршика склади, якщо поет, бо інакше не повірю.

Поет. Падав сніг на поріг...

2 пірат. Стоп! Того віршика всі знають. Ти щось новеньке придумай.

Поет. А ви тему задайте.

1 пірат. Теми хочеш? Зараз буде тобі тема...

2 пірат. А хай про осінь і зиму віршика складе!

1 пірат. Давай про зиму, осінь і мороза. Отак!

Поет замислюється, морищить чоло і видає вірш.

Поет. По землі іде Зима,

Із морозом, не сама.

Ношу має переважку –

Сніг у хмарному мішку.

Дивиться – у лісі Осінь.

– Ти чому тут бродиш досі?

– Не гони мене, сестричко,

Маю справу невеличку.

Дай ще трішечки часу,

Тільки листя все стрясу

На поживу всім рослинам,

Як сестра Весна прилине.

1 пірат. Ти бачиш, як шпарить?

2 пірат. Віримо. Йди собі, чоловіче.

Поет іде. З'являється справжній Старий Рік.

1 пірат. Стій! Нарешті ти нам попався, Старий Роче!

Старий Рік. Хлопці, ви що, сказилися? Мені ж треба естафету Новому Рокові передати!

1 пірат. Нічого не знаємо, віддавай свою паличку, бо ми вже за неї грошу отримали.

Старий Рік. Відколи це пірати стали гроші заробляти? Ви ж завжди грабували!

2 пірат. От шхуну нашу відремонтуємо і далі будемо грабувати, а зараз помовч.

Пірати відбирають естафетну паличку. З'являється Баба Яга.

Баба Яга. Спіймали голубчика? От молодці! Нате вам ще пістрів торбинку. Купите собі кілька зайвих бочок.

1 пірат. Скажи, Яго, а для чого тобі та паличка? Який сенс у нашому грабунку?

Баба Яга. Будеш все знати – зістарієшся.

Виходить Дід Мороз.

Дід Мороз. Яго, не роби дурниць. Я твою таємницю знаю.

Баба Яга. Що ти там можеш знати? Хто тобі розп'якав?

Дід Мороз. Сорока на хвості принесла.

Баба Яга. Сорока? Приб'ю гадину.

Дід Мороз. А ти знайшла кому розказувати. Віддавай паличку, Новий Рік уже близько, йому стартувати час, а ти дурницями займаєшся.

Баба Яга. Добре тобі казати.

1 пірат. Громадяни, а в чому справа?

Дід Мороз. Та так, є у нашої Ягуні одна таємниця. Дріб'язкова взагалі-то, але вона думає, що страшна і містична. Ну що, Яго, розказати всім, чому ти за естафетною паличкою Старого Року полюєш?

Баба Яга. Розкажеш, знати тебе не хочу.

Дід Мороз. Тоді віддай миром.

Баба Яга. Я й не знала, що ти, Морозе, такий шантажист. Бери свою паличку.

2 пірат. А ми пістри не віддамо!

Вбігає Сорока.

Сорока. Останні лісові новини! Екстрене повідомлення! Баба Яга найняла піратів відібрати у Старого Року естафетну паличку! Новий Рік під загрозою фальшстарту! Дід Мороз шантажує Бабу Ягу! Яку таємницю приховує ця власниця хатинки на курячих ніжках у Монако, Севільї і селі Задрипанці?

Баба Яга. Та я тобі зараз усе пір'я повискубую! Заразо ти така! А ще в подружки набивалася.

Сорока. Баба Яга погрожує відомій журналістці Сороці фізичною розправою, але браві пірати рятують журналістку!... *(До піратів)* Хлопці, по сто пістрів кожному, якщо затримаєте цю навіжену... *(Продовжує в попередньому темпі)* Баба Яга відкриває свою таємницю у ексклюзивному інтерв'ю журналістці Сороці! Спішіть почути! Скажіть, Яго, чому ви хотіли викрасти естафетну паличку у Старого Року? *(Далі говорить зміненим голосом нібито від імені Баби Яги).* Це все через дурного Лісовика, який сказав колись, що семисотлітніх не любить. А мені ж у новому році виповниться якраз сімсот...

Баба Яга*(поривається схопити Сороку).* Журналюга продажна! Я тебе з-під землі дістану!

Сорока. Дістань спочатку на дереві!

Сорока втікає.

1 пірат. Я зрозумів! Баба Яга хотіла залишитися шістсотдев'яностодев'ятилітньою!... Стоп, але в такому разі виходить, що вона нас нахабно обдурила: казала, що живе з Лісовиком.

2 пірат. У мріях. Я думаю, що треба Сороку бити, бо вона нам стабільний заробіток зірвала своїми двома сотнями пістрів.

1 пірат. Ти нам відшкодуєш все до останньої копійки! Тобто пістра!

Сорока. Та які ви джентльмени удачі, ви натуральні жлоби!

1 пірат. Що вона сказала? Чи ми бачили кіно «Джентльмени удачі?»

2 пірат. Ні, вона сказала, що ми натуральні, зроблені з екологічних матеріалів, а не штучні.

Сорока втікає. Пірати за нею.

Дід Мороз. Та не побивайся так, Яго. Сімсот років для Баби Яги все одно що сімнадцять для людини!

Баба Яга. Правда?

Дід Мороз. Правда. А твоєму Лісовикові скільки?

Баба Яга. Півтори тисячі. Але він казав, що до Кікмори піде, їй лише чотириста сімдесят один виповниться того року.

Дід Мороз. Кікімори? Та їй сьогороку тисяча триста стукне!

Баба Яга. А чого ж вона так молодо виглядає?

Дід Мороз. Думаю, що то лікувальні грязі.

Баба Яга. Дякую, Морозе, полізу і я туди. Добре, що ти сказав.

Баба Яга біжить.

Дід Мороз. Що ж, любі друзі, пора нам Новий Рік зустрічати. Снігурко, де ти там забарилася?

З'являється Снігурка, Новий і Старий Рік. Свято починається.

Викрадення

(Новорічна сценка для учнів 6-8 класів)

Перед ялинкою збирається лісова нечисть. Баба Яга, Лісовик і Чорт.

Чорт. Так, народ, у нас проблема. Черговий наклеп. В газеті написали, що ми викрали Діда Мороза і Снігурку.

Баба Яга. І нехай собі пишуть, вони тією писаниною нам тільки авторитету додають.

Лісовик. А хто то таке написав про нас?

Чорт. Яка вам різниця, хто написав? Дід Мороз і справді пропав.

Баба Яга. І дідько з ним. *(Регоче).*

Чорт. Ти хочеш, щоб і я пропав?

Баба Яга. Та що ти таке, Чортусику, кажеш? Сплюнь!

Чорт. Вам смішно, а знайти справжніх викрадачів Діда Мороза і Снігурки – справа честі для нас.

Лісовик. І як, цікаво, ми їх шукати будемо?

Чорт. Та ви що, книжок не читаєте?

Баба Яга і Лісовик. Не читаємо.

Чорт. А хоч фільми дивитеся?

Баба Яга. Аякже.

Лісовик. Та хіба ж ми дикі?

Чорт. Добре, тоді йдемо шукати сліди, а вже вони нас приведуть куди треба.
Йдуть.

Джин. Класний буде у нас Новий рік!

Шайтан. Не каркай. Ану вислідять?

Джин. Ніхто нас не вислідить. Ще не вродилася та людина, щоб нас перехитрувати!

Шайтан. Ой, не будь таким самовпевненим. Дурили люди наших предків як має бути.
Он ти скажи, як ми ділити Діда Мороза і Снігурку будемо?

Джин. Просто. годину вони тебе розважають, годину мене.

Шайтан. А якщо впруться?

Джин. Тоді ми їх розділимо і будемо шантажувати. як не будете працювати, скажемо, то ми вашим партнерам по бізнесу роги обламаємо. І нікуди вони тоді не дінуться.

Шайтан. Слухай, Джине, сходи до табіба. Мені здається, що в тебе гарячка почалася. Я тебе перестаю розуміти. Бізнес – то гяурський біс? І для чого ми маємо ламати роги своїм гяурським братам? Вони хоч і невірні, але ж спільну справу робимо. І хто нарешті такий Партнерам?

Джин. Пояснюю популярно. ти береш Снігурку і грозишся пристукнути Діда; я беру Діда і кажу, що пристукну Снігурку; вони злякаються і почнуть нас розважати. Второпав?

Шайтан. Так би одразу сказав, а то намолов дурниць.

Йдуть зі сцени. З'являються Баба Яга, Чорт і Лісовик.

Баба Яга. Шукайте сліди. Як знайдете щось – свисніть. Я тим часом під ялинкою погляну.

Лісовик. Фіть-фіть-фіть!..

Чорт. Чого фітькаєш?

Лісовик. Сліди знайшов, а свистіти не вмію.

Чорт. Ягуню, ходи сюди! Той суперсвистун сліди надібав!

Баба Яга. Ой, які гарніюні! Гм... ратиці. Таке враження, Чортусику, що то ти наслідив.

Чорт. Ти на що натякаєш? Як я міг викрасти Діда Мороза і Снігурку, якщо я зараз тут з вами?

Лісовик. А може, то твій родич?

Чорт. В мене родичі мають алібі. Всі при роботі, а за дядька Антипка, щоб ти знала, сам святий Миколай поручитися може.

Баба Яга. Та ти вже не видумуй. Де б то видано, щоб святий Миколай та за дідька свідчив?

Чорт. Дядько Антипко судиться з ним за вредних дітей! Там, знаєш, скільки свідків сидить? Вони всі підтвердять. Ні, то не наші. *(Придивляється до слідів).* Я знаю, хто то зробив. Ви тільки гляньте, які то сліди незвичайні. У викрадача кінчики ратиць загнуті догори, як в Абу-Касимових капцях! Абу-Касим у нас із Середньої Азії. Отже, то Шайтанова робота!

Баба Яга. Ти, Чортусику, просто як Шерлок Холмс. І як це ми не помітили?

Лісовик. Слухайте, нечисть, а хіба ж Дідові Морозові чари не сильніші за якісь там шайтанські?

Баба Яга. Того я не можу знати. Давайте он краще сліди розплутаємо.

Всі троє починають розплутувати сліди. метушаться перед ялинкою і нарешті ховаються за нею.

Джин. Так, шановний Мороз-ата, я хочу свята. Покажи мені щось таке веселе, святкове.

Дід Мороз. І що ж ти хочеш?

Джин. Хочу, щоб люди перед Новим роком сварилися, билися, а я буду голосно сміятися з того.

Дід Мороз. Які ж то веселощі, коли люди сваряться і б'ються?

Джин. Ти не розумієш. Я буду робити так, як робили мої предки: ха-ха-ха-ха-ха! Ясно?

Дід Мороз. То й роби собі, а я тут при чому?

Джин. Мороз-ата, ти мене засмутив, замість того, щоб розвеселити.

Дід Мороз. Помиляєшся. Ти просто не вмієш веселитися.

Джин. Я не вмію веселитися? Та я вмію робити «ха-ха-ха»!

Дід Мороз. Бідолашний ти Джин. Хіба ж то веселощі? От давай я навчу тебе однієї гри.

Джин. Шеш-беш? На гроші?

Дід Мороз. Який шеш-беш? На які гроші? Просто зіграємо, без грошей.

Джин. Добре, а то я Шайтанові вчора останній дирхем програв.

Дід Мороз. Спочатку рахувалочка. Дід Мороз прийшов у гості, клав дарунки на помості. Раз-два, раз-два, повторіть оці слова!.. Ти починаєш гру. Я заплющую очі, лічу до п'яти, а ти за той час ховаєшся. *(Дід Мороз заплющує очі і починає рахувати. Джин залягає під ялинкою і для певності накриває голову руками)* Раз... два... три... чотири... п'ять! Джине, я тебе бачу!

Джин. Так нечесно, ти підглядав, Мороз-ата!

Дід Мороз. Не викручуйся, тепер твоя черга.

Джин нехотя заплющує очі і швидко рахує до п'яти. Дід Мороз швидко ховається у Джина за спиною. Джин розплющує очі і розгублено роззирається довкола. Дід Мороз спритно повторює всі Джинові рухи.

Джин. Мороз-ата! Ти куди подівся?! У-у, шайтан!

Шайтан. Ти чого мене кликав?

Джин. Мороз-ата кудись пропав.

Шайтан починає реготати, коли Дід Мороз показує знаками, щоб не розсекречував його.

Шайтан. Ай-я-яй, як же ти його не встеріг?

Джин. Видно, його чари сильніші за мої. І чого ти регочеш? Чи не пора й тобі до табіба звернутися?

Дід Мороз виходить з-за Джинової спини.

Дід Мороз. Я тут. І чого ж ти злякався? Ми ж у гру гралися.

Джин. Ну, Мороз-ата, сильні в тебе чари, нічого не скажеш.

Дід Мороз. Які чари? То елементарна спритність. Я ж увесь час за твоєю спиною був!

Джин(недовірливо). Правда? Весь час за моєю спиною? І ти, Шайтане, нічого не сказав, а тільки на сміх мене підняв? *Починає і собі реготати.*

До гурту приєднується і Снігурка.

Снігурка. Шайтанчику, а догравати в шашки хто за тебе буде?

Шайтан. Та що там уже грати. Бери свій золотий дирхем.

Снігурка. Е, ні, ми так не домовлялися. Ти що обіцяв, коли програєш?

Шайтан. Обіцяв, що покатаю тебе на спині.

Снігурка. Виконуй обіцянку. Три кола навколо ялинки.

Снігурка сідає Шайтанові на спину і поганяє його.

Джин. Ой і весела ж у нас новорічна ніч!

Тим часом з'являються Баба Яга, Лісовик і Чорт.

Баба Яга. Ага, попалися, голубчики! Тепер ви від нас не втечете!

Джин. О, дивна пері, а може ти хочеш покататися навколо ялинки?

Баба Яга. Якби я хотіла покататися, то узяла б свою ступу. Ану відпустіть Діда Мороза і Снігурку!

Дід Мороз. Заспокойся, Яго. Ніхто нас не тримає. Ми тут розважаємося і вчимося сміятися.

Баба Яга. А вони що, досі не вміли?

Захеканий Шайтан зупиняється.

Шайтан. Неа, Джин умів робити «ха-ха-ха» і все. Я теж не знав, що коли кажеш ха-ха-ха, треба, щоб на душі було весело і радісно. Але Мороз-ата нас навчив.

Снігурка. Якщо ви вже навчилися сміятися, то чому б нам не потренуватися ще?

Лісовик. А як же ми? Ми сліди розплутували, розумом думали і ніяких тобі пригод!

Снігурка. Треба буде, Чортусику, перевірити, чи ти сам сміятися вмієш.

Баба Яга. Правильно, я теж таку підозру маю, що у їхньому племені сміятися не вміють, а тільки роблять «ха-ха-ха».

Дід Мороз. Ну, це ми зараз швидко виправимо.

Два-три кола хороводу

Нашим хлопцям не зашкодять!

Снігурка. Заспівати б на додачу,

Хай нас чують, хай нас бачать!

Новий рік – веселе свято,

Тут негоже сумувати.

Дід Мороз. Новорічна ніч надходить,

Будуть танці й хороводи,

Прагне серце нині чуда,

Хай воно сьогодні буде!

З'являється Новорічна ніч.

Ніч. Я – ніч новорічна, зірками багата,

Сьогодні принесла у ваші хати

Веселе, чарівне і радісне свято,

Що встигне до ранку весь світ обійти.

І я поспішаю потрапити всюди,

У різні близькі і заморські краї,

Коли приходжу, загадують люди

Бажання, бо вірять у чари мої.

Дід Мороз і Снігурка водять хоровод, запрошуючи присутніх у залі. Свято продовжується.

Новорічні пригоди Білої Чарівниці і Чорної Чарівниці на планеті Земля

(Новорічна сценка для старшокласників)

На сцену виходять двоє чарівниць – біла і чорна.

Біла чарівниця. Після тієї аварії я нічого не пам'ятаю.

Чорна чарівниця. Ти хоч пам'ятаєш, що після аварії не пам'ятаєш, а я навіть аварії не пам'ятаю... А до речі, що за аварія?

Біла чарівниця. Наша планета вдарилася об Землю і розлетілася на шматки.

Чорна чарівниця. А у нас була своя планета? Оце клас!.. І що, зібрати її докупити не можна?

Біла чарівниця. Можна, але то займе багато часу, а пристосуватися до тутешніх умов треба.

Чорна чарівниця. Нічого, не пропадемо. Головне, зв'язок з аборигенами налагодити... Онде йде одна. Доброго дня вам, шановна. Куди йдете?

Червона Шапочка. До інституту проблем захисту жінок.

Біла чарівниця. А такий існує?

Червона Шапочка. Так. Ми з подружками його заснували. Хочете повчитися у ньому?

Чорна чарівниця. Та ми не проти.

Червона Шапочка. Якщо не проти, тоді сідайте. Я доцент кафедри прикладного вовкознавства, професор Червона Тимофіївна Шапочка. Що таке вовк? Вовк це той самий чоловік, тільки оброслий шерстю і голодний. Вовк нерозбірливий у їжі, хоча, паразит, моїх пиріжків навіть не спробував. Окрім того Вовк збоченець, бо любить одягати жіночі речі...

Біла чарівниця. Може, йому просто було холодно?

Червона Шапочка. Посеред літа?

Чорна чарівниця. Збоченець.

Червона Шапочка. Наукова література стверджує. мисливці з рушницями – ефективний засіб боротьби з вовком. Та одного разу, коли вовк проковтнув мене, довелося вибиратися самотужки.

Біла чарівниця. А як вовк виглядає?

Червона Шапочка. Це така звірюка, сіра та ікласта.

Чорна чарівниця. Дякуємо за корисну і потрібну інформацію.

Червона Шапочка. Зараз я покличу професорку Рапунцель. Вона колись мала найдовші у світі коси. Але зла чаклунка їй добряче залила сала за шкіру

Червона Шапочка йде. Виходить Рапунцель.

Чорна чарівниця. Пані професорко, скажіть, де поділися ваші коси?

Рапунцель. Колись я жила у елітному будинку, де був тільки ліфт. Але він поламався. Сиділа я сиділа, чекала принца, а чомусь доходили тільки коні. От і довелося спускати коси донизу, щоб роздобути продуктів. Це вже потім стали розповідати про злу чаклунку, але насправді, то був злий архітектор, який додумався спроектувати будинок без східців. Яюсь, коли звично спустила коси, до них замість сумки з продуктами прилипло ясь чмо. Добре, що ножиці були напхвваті, а то б я не знаю, що сталося.

Біла чарівниця. А що таке чмо?

Рапунцель. Ну, це, як би сказати... чоловік малоосвічений!

Біла чарівниця. А-а... І як же ви далі жили?

Рапунцель. Перебивалася як могла. То у Карлсона банку з варенням стрельну, то Мері Попінс щось принесе. А потім пожежники приїхали.

Біла чарівниця. І з того часу ви їх поважаєте?

Рапунцель. Та ви що?! Після того погрому, що вони мені у домі вчинили, я з ними досі суджуся!

Чорна чарівниця. Я ж казала, що вони мерзотники.

Рапунцель. Ні-ні, ви міркуєте як дилетант. Всі чоловіки діляться на десять основних типів за міжнародною класифікацією: чмо безпросвітне, катеринка брехлива, чувирло купчасте, одоробало недороблене, матусин синочок, мачо несправжнє, олух царя небесного, балаболка звичайна, попандопуло зашмаркане і свинюка натуральна.

Біла чарівниця. А на цій планеті нормальні серед них є?

Рапунцель. Нормальні спостерігаються дуже рідко. Це вид вимираючий.

Біла чарівниця. Ви певно у Верховній Раді дослідження проводили?

Рапунцель. Так. Мені казали, що там народні обранці, тобто найкращі з чоловіків. Але як показали мої власні дослідження і тарілочка з голубенькою каймою – все це нагла брехня!

Біла чарівниця. То вас нахабно обдурили?!

Рапунцель. Гадаю, там прочитали мій недавно виданий трактат «Що таке чоловік і чи можна з ним зварити кашу (тобто порозумітися)» І тому образилися. Професорко Шапочко, ви професорку Білосніжко не зустрічали? Зараз її пара.

Червона Шапочка. Зранку бачила. А де вона зараз, я навіть не уявляю.

Рапунцель. Знову десь кімарить.

Білосніжка. Та тут я, тут. Чого хвилюєтеся?.. А-а, студентки нові. Зараз ми їм прочитаємо лекцію на тему. «Гноми і люди. Проблема міжвидових стосунків». Дівчата, я вам так скажу. не виходьте ніколи заміж за хлопів нижче метра сорока. Вони ж як діти. Ви думаєте, чому я те яблуко мачушине з'їла? Відпочити хотілося від гамору, розкиданих по всій хаті шкарпеток і вічного питання «Що сьогодні на обід?». Мачуха передала мені яблучко, то я трохи поспала.

Чорна чарівниця. Ходім, сестро, збирати каміння, а то тут дуже важко жити.

Біла чарівниця. Йдемо.

Білосніжка. Дівчатка, а як же лекція? Це ж тільки початок! Ви ж нічого не чули про дзеркальний синдром, про способи обробки яблук отрутохімікатами, про психологію чоловіків-підкаблучників!..

Біла чарівниця. Ми вже якось обійдемося. І взагалі, ми чули, що на вашій планеті скоро новий рік.

Нові пригоди Попелюшки

Дія перша.

Автор: Отже, принц і Попелюшка одружилися. Весілля... Весілля, як і належить, було пишним: гостей наїхало з усіх-усюд видимо-невидимо. Страви подавали на золотих тарелях, а питво – у кришталевих кубках. Так король звелів. Бенкетували тиждень. А коли все закінчилося, принц став королем, а Попелюшка – королевою. Спочатку в палаці їй було цікаво і навіть весело. Адже стільки роботи треба було зробити (старий король давно овдовів). Принц дуже кохав свою дружину, але державні справи забирали у нього багато часу. І ось одного разу, коли весь кришталь і порцеляна були перетерті, всі паркетні підлоги начищені до блиску, і всі трояндові кущі политі, Попелюшка засумувала. І тут задзвонив мобільний телефон...

Попелюшка: Ало...

Голос в трубці: Терорист Сірий захопив у полон мою родину!!! Це Червона Шапочка! Я у закордонному відрядженні, допоможіть, будь ласка!..

Попелюшка: Я... Це не... Ало!.. Мабуть, помилились номером. *Машинально перетирає якийсь посуд на столі. Раптом чується дивний звук. В руках у Попелюшки якраз малесенька кришталева ваза. Вона ставить її на стіл, а потім, ніби*

про щось здогадавшись, з острахом і цікавістю тре її ще раз. З'являється Джин. Він виходить з-під ялинки, розминається.

Попелюшка: *(злякано)* Ти... Ви хто?

Джин: *(сердито)* Та Джин ми! Джин. Злі ми дуже, красуне. Посудинка малюсінька для нас, тісно нам у ній було, зрозуміла?

Попелюшка: Джин? Який ще Джин?

Джин: З вазочки ми.

Попелюшка: Не викликала я ніякого Джина, з вазочки. І багато вас там?

Джин: Ні. Одні ми там були – Муса ібн Хуса Куса Асан XII. То ми чекаємо. Будеш бажання загадувати?

Попелюшка: Ти це про що?

Джин: *(манірно)* Темнота. *(Витягає з шароварів згорток і читає)* Особа, яка визволила Джина з... ну, з будь-чого, має право загадати йому три бажання. Після їх виконання Джин стає вільним. Це зрозуміло? Ми чекаємо.

Попелюшка: Тепер зрозуміло. Тільки бажань у мене немає... Хоча ні, є одне. А повернись-но ти, Джине, звідки прийшов.

Джин: *(істерично)* Ні, ні! Благаю! Тільки не в вазочку!..

Попелюшка: Ну, добре. Згинь з-перед очей куди-небудь.

Джин: Слухаю і підкоряюсь. *(Хаотично шукає місце, де б йому сховатись. Ховається під лавкою).*

Попелюшка: *(стомлено)* Оце деньок. Спочатку терорист, потім Джин. Все! Більше так не можу. Їду в село до мачухи і сестер. Там природа, чисте повітря. Лікарі кажуть, це корисно для нервової системи. *(Збирає речі в сумку і виходить).*

Дія друга.

Автор: Старий король був давно на пенсії. Жив собі у нижньому палаці, де було набагато спокійніше і тихіше. Час від часу дивився телевізор. Після чого мав поганий настрій кілька днів поспіль. Спілкувався тільки з кількома слугами та старим міністром. Цього погідного ранку король як завжди капризував і хандрив. Ще вчора йому сяйнула спокуслива думка: „А може, ще раз одружитись?” Тому в черговий раз наказав принести йому з королівського саду ромашку для ворожіння.

Слуга: Ромашка, ваша величносте.

Король. Дуже добре, дуже добре.

Слуга: Ще щось?

Король: Та ні. Ідіть вже собі.

Автор: А ворожив король своєю особливою королівською ворожбою.

Король: *(обриває листочки ромашки і приказує)* Удівець – молодець, ходок до дівок – старий пеньок.

Автор: Ще жодного разу королю не випадало „ходок до дівок”, а переважно...

Король: Ну ось, знову „Старий пеньок”! Ні, це цілком очевидно, що то неправильні ромашки ростуть у моєму саду.

Автор: Король так розсердився на королівські ромашки, що наказав негайно забрати їх геть і поставити перед його очі щось менш дратуюче, а лише пахуче і заспокійливе. Слуги швиденько нарізали троянд, і тут виявилось, що під руками немає потрібної вазочки. Камердинерова внучка, яка частенько

бавилась у покоях Попелюшки, принесла звідти маленьку кришталеву вазочку.
Туди й поставили троянди.

Король: Ну, все доводиться робити самому! Хоч би витерли цю посудину. *(Мантією протирає вазочку. Чується знайомий звук, з'являється Джин з лавкою).*

Джин: Слухаю і підкоряюся, новий господарю.

Король: Опоньки! А ти що за проява і звідки взявся?

Джин: Джин ми! З-під лавки. Муса ібн Хуса Куса... А, ну його. Бажання загадувати будеш?

Король: Ура! Бажання! Це ми любимо! А ти... того... в мишку можеш? Ні-ні-ні! А в тигра?.. Ні-ні-ні!.. І що б його таке загадати?.. А зроби-но мене найбагатшим монархом світу!.. Ні-ні, це вже є... Думай, думай, думай!.. Ось! Знайди мені наречену: молоду, багату, красиву, розумну! *(Джин поривається виконувати).* Стій. Молода – це не дуже добре *(Дивиться на себе в дзеркало).* Красива – теж не зовсім те. Розумна – це взагалі зле. *(Джин ходить навколо короля).*

Джин: Ну то як? Будемо бажання загадувати чи ні?

Король: *(прислухається)* От прилип. Геть під лавку!

Джин: От шайтан, знову під лавку! *(До короля)* Слухаю і підкоряюся.

Входить міністр.

Міністр: Як здоров'ячко, ваша величносте?

Король: Нині зранку ми відчуваємо себе в доброму здоров'ї.

Міністр: Ну, то може партійку в королівські шашки?

Король: Залюбки.

Міністр виймає шахівницю і вони йдуть грати в шашки.

Дія третя.

Село. Дім мачухи, який перетворено на салон краси.

Настася: *(ходить по двір'ям і закликає клієнтів)* Салон краси! Салон краси працює цілодобово! Запрошуємо в найкращий у королівстві салон краси! Тут зі звичайної жаби ви перетворитесь на справжню царівну! Запрошуємо всіх у салон краси! *(Ловить перехожого)* А ви не хочете змінити свою зовнішність? Наш салон допоможе вам у цьому! *(перехожий злякано сахається і втікає. З'являється Юстися).*

Юстися: Молодильні яблучка! Молодильні яблучка від фірми „Оріфлейм”! Найкращі п'явки на всі частини тіла! Все збільшують і омолоджують! П'ятдесятипроцентна новорічна знижка на всі товари і послуги! *(Ловить того самого перехожого).* Скуштуйте молодильне яблучко! *(Обертається до залу)* Ну хоч однісіньке! А щоб ви вдавилися!..

Сестри сходяться.

Настася: Ну, як іде бізнес?

Юстися: Та якнайкраще! А в тебе?

Настася: О, годи й бажати ліпшого, від клоїєнтів відбою нема.

Обертаються обличчям одна до одної, сідають на лавку і починають ревіти. З-за ялинки крадучись, з'являється банда розбійників, за якими женеться міліція.

Отаман: Ей, красуні, де тут найближча клініка пластичної хірургії? Хутчіше кажіть, бо пропадаємо. Треба терміново змінити зовнішність!

Юстися: А що, так припекло?

Отаман: Дуже припекло. То як, допоможете?

Сестри по-змовницьки переглядаються.

Настася: Вау! Клієнтура! *(До розбійників)* І для чого вам пластичні хірурги? Вони ж вам тільки обличчя зіпсують. Ну, ви ж розумієте: кров, наркоз, потворні шрами...

Юстися: А ми вам пропонуємо набагато простіший і безпечніший для здоров'я спосіб змінити зовнішність!

Отаман: Та ви пургу гоните!

Настася: Зуб даю!

Юстися: Два даю! І головна наша перевага – швидкість виконання замовлення!

Отаман: Ну, валяйте, але якщо щось піде не так, то начувайтесь!

Настася: Не хвилюйтеся, ви потрапили у найкращі руки. Салон краси „Чарівна жаба” з будь-якої жаби королівну виліпить! Тож вперед! До приємних змін!

Сестри забирають розбійників.

Дія четверта.

Автор: Новорічне свято – найвеселіше з усіх свят. І не потрібно бути філософом чи мудрецем, щоб це зрозуміти. Але я категорія людей, які у свята працюють, не покладаючи рук. Це естрадні зірки. Від звичайних зірок зірки естрадні відрізняються розмірами, температурою тіла і діапазоном. Зірки естрадні, так само як і їхні небесні тезки, запалюються, обзаводяться цілим сімейством планет і згасають. Одна з таких зірок ще за місяць до нового року написала святому Миколаєві листа, в якому просила новорічного концерту з пристойним гонораром. Продюсер теж написав листа святому, тому запрошення від Попелюшки на королівський бал здалося естрадній зірці ледь не дивом.

Продюсер: Ваша естрадна зоряносте, є замовлення!

Зірка: Ну, цього слід було чекати.

Продюсер: Звичайно, але ж не чотири роки!

Зірка: Це ти щойно спробував мені нахамити чи як?

Продюсер: Та де би я посмів вам хамити, ваша естрадна зоряносте?

Зірка: Дивись мені, бо знайду іншого.

Автор: Продюсер давно вже не боявся цієї погрози і навіть був би здивований, якби вона сьогодні не прозвучала.

Зірка: Ти про оплату домовився?

Продюсер: Аякже! Річний абонемент на дві персони до королівської їдальні з правом вибору морозива і напоїв!

Зірка: А як на рахунок грошей?

Продюсер: Грошей на рахунок не обіцяли. Король КРУ боїться.

Зірка: КРУ? А що воно таке?

Продюсер: Королівське ревізійне управління.

Зірка: Ти костюми підготував?

Продюсер: Ще ні, бо не знав, як ви захочете виступати.

Зірка: Візьми отой балахон, в якому я співала свій перший хіт. Позашивай діри і попрасуй.

Продюсер: Не продюсерська це справа зоряні лахи штопати.

Зірка: А чия? Може мені накажеш?

Продюсер: Та що ви! Вам наказувати я не смію, але хотів би попросити...

Зірка: Добре. Давай сюди голку і нитку... І за що я тебе стільки часу терплю?

Продюсер: Певно за те, ваша естрадна зоряносте, за що я вас.

Зірка: А з королівською ідальнею це ти спритно обтяпав. Молодець.

З'являється терорист Сірій. Він веде заручників: Червону Шапочку і Бабусю.

Сірій: Рухайтесь!

Червона Шапочка: Рятуйте!

Сірій: Ніхто вас не врятує! А викуп за вас я таки отримаю.

Продюсер: Господи, як це банально! Викуп! Послухайте, шановний! А ви не хочете працювати у нашій команді?

Сірій: Це в якій команді? Ви терористи?

Продюсер: Ще й які.

Червона Шапочка: Дякую вам, добрий дядечку.

Продюсер і зірка йдуть за ялинку.

Дія п'ята.

Попелюшка приїжджає в село. Дорогою зустрічає розбійників, які побували у салоні „Чарівна жаба”.

Попелюшка: Як все швидко міняється. Здається, зовсім недавно була вдома, але цих незнайомих дивних людей раніше тут не бачила. Мабуть, емігрували з іншого королівства. *(Попелюшка бачить сестер, радісно обіймає їх).* О, Настасю, Юстисю! Яка я рада вас бачити! Як ваші справи?

Настася: Та все чудово. Оце салон краси відкрили. Від клієнтури, як то кажуть, відбою немає.

Юстися: Крутимось, сестричко, помаленько. А в тебе як справи?

Попелюшка: Ой, все просто чудово! Тільки ось роботи малувато. В королівському палаці всього сто сорок кімнат і тільки тисяча трояндових кущів. Ну, просто подіти себе не маю де від безділля. Все зовсім не так, як тут, удома.

З'являється мачуха.

Мачуха: Яка гостя до нас завітала! Попелюшко, ти не забула свою добру мачуху і сестер. Ось поглянь, які чудові наливні яблучка я для тебе приготувала. Скуштуй одненьке. *(До глядачів)* З тебе й одненького вистачить. *(До Попелюшки)* Та ти бери, не бійся, вони не отруєні. Ми ж не в тій казці живемо.

Попелюшка тягнеться рукою до яблука. В цей момент дзвонить мобільний телефон. Телефонує фея-хресна.

Фея-хресна: Попелюшко, тобі терміново треба повернутись до палацу! Принц у небезпеці! Висилаю Джина!

З'являється Джин.

Попелюшка: Знову ти?

Джин: Ми. Але ми під лавку не поліземо. І тебе більше не слухаємося. У нас тепер новий патрон – фея-хресна. На відміну від тебе ця високородна ханум має бажання і не проти, щоб їх виконував такий благородний Джин як ми. А зараз рухом на борт мого килима-літака. Тільки тут злітна смуга закоротка, тому прошу йти за нами.

Джин і Попелюшка зникають.

Мачуха: *(злісно)* Ну, я так не бавлюся! Так все добренько складалося і знову такий... як це вони зараз називають... облом! Але я все одно не здамся. Ну, подумаєш, не скуштувала яблучко! Скуштує цукерочку... коли-небудь!

Дія шоста.

Автор: А тим часом у палаці відбувалось ось що. Після тривалого закордонного відрядження принц повертався додому. Він радісно крокував з дипломатом через густий ліс. І тут...

Принц: Який чудовий передноворічний день. Накінець я вдома. Уявляю, як зрадіє Попелюшка і батько! Бал! Обов'язково треба буде організувати великий новорічний бал! Як я скучив за смачними домашніми стравами! А то все ресторани і робітничі їдальні!.. Запросимо приятелів: королів і принців, адже реноме – перш-за-все. Так-так, думаю, Попелюшка буде в захваті від цієї ідеї.

З'являється банда перевдягнених розбійників.

Отаман: У-тю-тю! А це хто в нас такий багатенький, діловитенький і гламурненький?

Принц: Хоч я і простий подорожній, що повертається пізно ввечері з роботи, але вам ніхто не давав права обзивати мене такими поганими словами!

Отаман *(спантеличено):* А що я такого сказав? Я думав що то кльові слова. Їх у глянцевих журналах друкують. Сам читав. В туалеті.

1 розбійник *(помічає на руці годинник):* А відколи це у нас прості подорожні з „Ролексами” подорожують?

2 розбійник *(помічає на шії „медальйон” (старий комп'ютерний диск з написом „принц”)):* І амулетик на шії прикольний. Дорога цяцька. Подаруєш сам чи... ми самі собі подаруємо?

Принц *(обертає диск іншим боком):* Нізащо! Це родинна реліквія!

Отаман *(помічає це і читає напис по складах):* Хлопці, здається мені, що ми впіймали принца.

1 розбійник: Та ні. Де би принц без охорони лісом швендяв та ще й у новорічну ніч!

Отаман: В тому то й справа, що він думав, що ми так подумаємо, що нібито принц насправді не принц.

1 розбійник: Не в'їхав. А можна ще раз повторити?

Отаман: Він хотів нас обдурити! Ясно тобі, телепню?

1 розбійник: І йому вдалося чи ні?

Отаман *(терпляче):* Не вдалося.

2 розбійник: До чого ж хитрий тип. Але ми хитріші!

Отаман: Є пропозиція весело зустріти новий рік.

1 розбійник: Що, як завжди: по п'ятдесят грамів мінералки і перегляд по ящику новорічного привітання короля-маразматика?

Отаман: Та ні, дурню! Ми принца викрадаємо, а потім будемо тероризувати всю королівську сім'ю і вимагати викуп!

2 розбійник: А тероризувати будемо боляче? *(Витягає довбню).*

Отаман: Ні, тероризувати будемо по-науковому. Вчись, молодий. *(Набирає номер на мобільнику, дзвонить до короля).* Ало... Це отаман однієї дуже кровожерливої банди... А з ким я говорю? З королем-батьком?.. Так-так, і вас вітаю з Новим роком... І вам всього найкращого... А чого я дзвоню? Та так, є дрібничка одна. Ми принца викрали. Хотіли б домовитись про викуп... А-а, після Нового року

зайти? Коли буде прийнятий новий королівський бюджет?.. Що?!! Він взагалі може бути не прийнятий у зв'язку з економічною кризою?! Так-так, зрозуміло, до побачення. *(Переглядається з розбійниками)*. Так, хлопці, перетворюємо звичайне викрадення на міжнародний терористичний акт. Треба привернути увагу громадськості до цього кричущого факту. В'яжіть його.

Принц: Не маєте права! Я новий король цієї країни! Це порушення моїх прав! Мої адвокати вас з-під землі дістануть!

Отаман: А ми тебе не знаємо. Ми з іншого села. *(Зв'язаного принца виводять)*.

Дія сьома.

Автор: Попелюшка повернулася в палац і король повідомив їй про те, що принц досі не повернувся і що дзвонили якісь дивні олюди і розповіли йому захоплюючу детективну історію про викрадення молодого короля, поздоровили з новим роком і чомусь запитали про королівський бюджет.

Попелюшка: Його викрали!! Це неможливо! Але ж добра фея-хресна мене попередила. Що ж робити, з ким порадитися?.. Боже, ще ж треба організувати щорічний королівський бал! Написати новорічне привітання глави держави! Глави, якого немає! Це ж скандал міжнародного значення! Я пропала... Спокійно, Попелюшко, спокійно.

Автор: Попелюшка з недавнього часу запросила на роботу до палацу кмітливу дівчину Зоринку. Зоринка була такою розумницею, що за відсутності молодшої королеви Попелюшки могла цілком давати собі раду з усіма господарськими і державними справами. І було зовсім непомітно, що Попелюшка кудись відлучилася. Ось кому можна довіритися в скрутний момент, вирішила Попелюшка.

Попелюшка: Зоринко, зайти-но до мене.

Зоринка: Ваша величносте, ви так швидко повернулися з відпочинку?

Попелюшка: Є термінові державні справи. Послухай, Зоринко, коли мене не було, тут дещо трапилось. Невідомі викрали принца. І до настання Нового року нам необхідно його знайти і звільнити. Ти знаєш, що кожного року ми проводимо традиційний королівський бал. Необхідно, щоб ти мене замінила на банкеті.

Зоринка: Добре, як накажете. А що мені треба робити?

Попелюшка: Я зустріну гостей, привітаю їх, а потім тихенько зникну. Ти одягнеш мою сукню і будеш розважати гостей до кінця балу. За цей час я знайду і поверну принца. Ну як, допоможеш?

Зоринка: Звичайно. З превеликою радістю!

Стук. З'являються люди в ділових костюмах.

1 адвокат: Сорока на хвості принесла, що викрали нашого принца. Шановна Попелюшко, ми королівські адвокати, пропонуємо свої послуги!

2 адвокат: Чи ви не знаєте, хто мав злі наміри на рахунок глави королівства?

3 адвокат: Може, ви бачили якихось підозрілих осіб в оточенні принца?

1 адвокат: Що ви можете сказати про стосунки вашого чоловіка з принцесами і королівнами з інших держав? Принц зраджував вам? Де, коли, з ким?

2 адвокат: Вибачте, Попелюшко, але ми повинні мати вичерпну інформацію, щоб захистити вашу родину.

3 адвокат: Звичайно, як ви розумієте, наші послуги не безкоштовні. Це вам обійдеться в один мільйон умовних королівських одиниць. Але, повірте, це вартує таких витрат.

Попелюшка: Та ви, шановні, розбійники якісь, а не адвокати.

1 адвокат: Що ви, що ви! У нас ліцензія, підписана самим королем! Так що все законно!.. Ну, то як? Приймаєте наші умови?

Попелюшка: Я подумаю над вашою пропозицією. А зараз, коли ваша ласка, підіть розпитайте свідків про факт викрадення.

2 адвокат: Так, так! Звичайно! Як ми самі не здогадалися!.. А ви що будете робити?

Попелюшка: Піду шукати принца.

3 адвокат: Це добре, а ми розпитаємо свідків!..

Адвокати біжать. Потім зупиняються.

1 адвокат: Які свідки? Та ж не було ніяких свідків! Ніхто не знає, хто викрав принца!

2 адвокат: А хитро вона нас здихалася.

3 адвокат: Не на тих напала. Та щоб ми під новий рік такий куш втратили? Нізащо! Партнери, за мною! Будемо іти за Попелюшкою слід в слід. Вона щось замислила і сама виведе нас на принца. Грошики будуть наші!

Дія восьма.

Автор: Принцові викрадачі дзвонили з мобільного, тому навіть фея-хресна з усіма її чарами не могла визначити їхнього місцезнаходження. Для цього вона вирішила попросити допомоги у Джина.

Фея-хресна (тре вазочку): Джин?

Джин: Яким буде твоє друге бажання, о ханум?

Фея-хресна: Треба знайти розбійницьке кодро.

Джин: Перепрошую, о ханум, але ми – Джин, а не ДжиПіеС. Ми не вміємо шукати розбійників. Та й навіть якби вміли, то не взяли б за це.

Фея-хресна: Ти ж чарівник! Ти ж всемогутній!

Джин: Не існує на світі всемогутніх чарівників. Пора б тобі це знати. Повернуся я краще у свою вазочку. Вона хоч і тісна, але суха і тепла.

Фея-хресна: Стривай! Ти мусиш виконати моє бажання, бо інакше отримаєш догану від свого начальника!

Джин: Добре, добре. Загадуй бажання.

Фея-хресна: Я хочу, щоб Попелюшка знайшла принца!

Джин: Шайтан! Ти поставила нас у безвихідь!

Фея-хресна: Не існує безвихідних ситуацій. Думай.

Джин думає кілька секунд, потім радісно повідомляє.

Джин: Я придумав! Розбійницьке кодро Попелюшка ніколи не зможе знайти, але його з легкістю розшукають інші розбійники! У вас там є якісь розбійники?

Фея-хресна: Нема... Але постривай! У короля є трійко адвокатів! Ці підійдуть?

Джин: Адвокати навіть ліпші за розбійників. Тепер треба сказати Попелюшці, щоб вона йшла слідом за ними, і тоді твоє бажання буде виконане.

Фея-хресна: Дякую, Джине. Ти справжній друг.

Дія дев'ята.

Автор: Тим часом у королівському палаці розпочинався новорічний бал. З'їхалися гості. Попелюшка радо їх вітала, а Зоринка вже була наготові, щоб замінити свою господиню у потрібний момент. І такий момент настав, коли всі гості почали танцювати перший танець. Всі настільки захопилися, що й не помітили, як зникла Попелюшка, а на її місці опинилася Зоринка.

Східний посол: Селям алейкум, о незрівняння Поп Ель Ушко. Я посол Східного царства і приїхав для того, щоб вручити вам вірчі грамоти.

Зоринка: Я дуже рада, що між нашими країнами будуть встановлені дипломатичні стосунки ще у цьому році. Ви вже визначилися, де хочете розмістити своє посольство?

Східний посол: Я можу поставити своє шатро там, де ваша величність накаже.

Зоринка: Гаразд, тоді поставте його у садку. Там дуже чисте повітря і щоранку співають пташки.

Західний посол: Гутен морген, майн лібе фрау. Я є посол із Заходу. Привіз вам від свій король айне ноте!

Зоринка: Чудово! Зараз ви її заспіваєте!

Західний посол: О, найн! Це є нота протесту!

Зоринка: І проти чого протестує ваш король?

Західний посол: Він хотіти війна!

Зоринка: Ні-ні, про це не може бути й мови. Яка війна під Новий рік? Передайте своєму королю, що найкраще починати війну влітку, коли тепло і можна сидіти в окопах, не ризикуючи дістати ревматизму... Але ні, влітку треба працювати на полі. Може, восени?.. Але й восени робити вистачає. Та й холодно і дощі йдуть. Взимку взагалі не варто з хати вилазити. Навесні дороги розкислі, та й про сівбу треба думати. Ні, ми не будемо з вами воювати. Так і передайте своєму королю. Якщо хоче, нехай приїжджає і ми будемо грати в шахи. Оце гарна війна.

Західний посол: Данке, майн лібе фрау.

Дія десята.

Автор: Адвокати навіть не здогадувалися, що Попелюшка лишилася в палаці, їхнє чуття вело їх все далі і далі, доки не навело на розбійницьке кодло. Попелюшці було дуже легко йти по сліду адвокатів, бо сліди вони лишали дуже виразні. Тим часом розбійники аж ніяк не очікували, що їх хтось може знайти.

Отаман: Хлопці, у нас гості.

1 адвокат: Добрий день, панове. Ви не бачили тут такої гарної дівчини?

1 розбійник: Не бачили. А ви хто такі, що гарних дівчат по лісах шукаєте?

2 адвокат: Ми – королівські адвокати...

2 розбійник: Рятуйте! Розбійники!

Отаман: Вгамуйтеся, це ж ми розбійники!.. *(Дістає пістоля)* Ану геть з мого лісу!

1 адвокат: По-перше, шановний, цей ліс не ваш, а відповідно до закону, прийнятого у 1349 році, належить його величності і його родині.

2 адвокат: А всі фізичні особи, які займаються підприємницькою діяльністю на території королівського лісу, повинні платити податки до королівської казни у розмірі 2000 королівських умовних одиниць щорічно.

3 адвокат: Носіння вогнепальної і холодної зброї передбачає кримінальну відповідальність у вигляді утримання в королівській в'язниці протягом трьох років...

2 розбійник: Отамане, вшиваймося. Ці звірюки від нас не відстануть.
Розбійники тихенько пробують зникнути, але адвокати помічають це.

1 адвокат: Ми за певну винагороду можемо представляти ваші інтереси у королівському суді.

Отаман: Дякую, але ми обійдемося.
Втікають, адвокати біжать слідом.

Дія одинадцята.

Автор: Тим часом Попелюшка натрапила на покинуте розбійницьке кодро і знайшла принца, який уже не сподівався зустріти Новий рік вдома.

Попелюшка: Я ж тебе просила не ходити лісом без охорони, а ти не слухався.

Принц: Охоронці теж люди і мають свої родини, які чекають їх на новий рік.

Попелюшка: Нам пора повертатися.

Принц: Але як ти мене відшукала?

Попелюшка: Це все завдяки феї-хресній і Джинові.

Принц: Ну, фею-хресну я знаю, а от хто такий Джин?

Попелюшка: О, то довга історія. Краще я тобі її вдома розповім.

Автор: Так скінчилася наша новорічна історія, але свято тільки починається, бо попереду казкова новорічна ніч, коли можуть здійснитися найзаповітніші ваші бажання.